

Arrest

nr. 344 047 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 september 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2025 werd ingediend en werd geactualiseerd op 11.03.2025 door :

H., S.A. [...]
nationaliteit: Afghanistan
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om Internationale bescherming (VIB), ingediend op datum van 16.03.2021, en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn VIB werd afgesloten op 06.12.2024 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op datum van 28.01.2025 en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Voor wat betreft het feit dat het VIB meer dan drie jaar – namelijk iets minder dan drie jaar en negen maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat er in Afghanistan geen ambassade aanwezig is voor het indienen van de verblijfsrechtelijke aanvraag, en dat de reis naar Pakistan (Islamabad) voor verzoeker bijzonder moeilijk is. Hij verklaart eerst te moeten terugkeren naar Afghanistan om zich vervolgens naar de ambassade in Islamabad te begeven. Tevens verklaart betrokkene niet te beschikken over de nodige middelen, noch over de vereiste documenten om de aanvraag in Islamabad in te dienen. Het feit dat betrokkene zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade in Pakistan (Islamabad) en dat hij stelt niet over de nodige middelen noch over de vereiste documenten te beschikken, kan niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor, noch dat hij geen verblijfstitel kan verkrijgen die hem (tijdelijk) toelaat op legale wijze in Pakistan te verblijven teneinde aldaar de aanvraag in te dienen, noch dat hij niet beschikt over de nodige middelen of de vereiste documenten. Het is aan betrokkene om ten minste een begin van bewijs te leveren. Betrokkene legt geen bewijzen neer om deze beweringen te staven. De loutere vermelding dat het voor hem bijzonder moeilijk is om naar Pakistan te reizen en dat hij niet beschikt over de nodige middelen en vereiste documenten, volstaat niet om dit als een buitengewone omstandigheid te laten aanvaarden. We merken vooreerst normaal op dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht dat hij zich voor een langere periode in Pakistan vestigt. Hij dient zich enkel naar Islamabad te begeven om bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Nadien staat het hem vrij om terug te keren naar Afghanistan en daar de beslissing over zijn aanvraag af te wachten. Wij benadrukken dat het voor Afghaanse onderdanen momenteel wel degelijk mogelijk is om een reisdocument te bekomen bij een van de erkende Afghaanse ambassades in Europa, zoals vermeld op de website van het Afghaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (<https://mfa.gov.af/en/17472>). Betrokkene kan zich bijgevolg wenden tot een door de huidige Afghaanse regering erkende ambassade in Europa om een paspoort te verkrijgen waarmee hij kan terugkeren naar Afghanistan. Uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat in 2025 in de periode januari tot en met juli 2025 reeds 564 visumaanvragen type D, meer bepaald aanvragen om humanitaire redenen, werden ingediend door Afghaanse onderdanen in het buitenland en waarvan het overgrote deel in Pakistan (info toegevoegd aan het administratief dossier). Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hogergenoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het blijkt aldus perfect mogelijk om als Afghaanse onderdaan, niettegenstaande de gerapporteerde moeilijkheden, een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om vrijwillig terug te keren. Betrokkene beweert vervolgens dat hij niet over de nodige middelen beschikt om eerst naar Afghanistan en vervolgens naar Pakistan te reizen. Het is wederom aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Betrokkene levert daarenboven geen bewijs dat hij geen familieleden, vrienden of kennissen meer heeft in Afghanistan, noch dat hij geen enkele band met het land onderhoudt. Evenmin toont hij aan dat hij voor korte tijd niet bij familie of kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over zijn verblijfsaanvraag. Daarnaast is betrokkene zelf verantwoordelijk voor het voorzien van de nodige middelen. Bovendien staat het hem vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die ondersteuning biedt bij vrijwillige terugkeer. De IOM beschikt ook over een Re-integratiefonds, dat gericht is op een duurzame terugkeer en re-integratie in het land van herkomst. Dit fonds biedt hulp bij het vinden van werk of het opstarten van een kleine onderneming en kan onder andere de kosten dekken voor beroepsopleidingen, cursussen, huisvesting, extra bagage en andere noodzakelijke voorzieningen.

Betrokkene verklaart dat hij niet de minste intentie heeft beroep te doen op enige sociaal bijstandsstelsel. Betrokkene toont niet aan waarom dit element aangewend kan worden als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag tot een machtiging tot verblijf aan te vragen. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst erna dat hij sedert augustus 2022 aan het werk is bij [...] en thans een contact heeft van onbepaalde duur als machine-operator. Hij legt hierbij zijn arbeidsoverkomst, loonfiches en verklaringen van collega's. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zoals zijn VIB niet was afgesloten. Vermist deze op 06.12.2024 werd afgesloten vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft dat betrokkene nog nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en dat hij over een blanco strafregister beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkene reeds met vrucht een opleiding Nederlands bij het LBC te Sint-Niklaas volgde en hierbij goede resultaten haalde, dat betrokkene over een uitgebreide vriendenkring beschikt en hij hier volwaardig is geïntegreerd, dat betrokkene zeer goed de Nederlandse taal beheerst, de voorgelegde huurovereenkomst en getuigschrift van woonst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"SCHENDING VAN ART. 9BIS VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

6.

Verwerende partij betoogt in de bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden voorliggen waarom de betrokkene de aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

7.

In zijn aanvraag heeft verzoeker volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd:

Verzoeker roept volgende buitengewone omstandigheden in om huidige aanvraag bij de Burgemeester in te dienen:

- er is geen ambassade aanwezig in Afghanistan voor indiening van de verblijfsrechtelijke aanvraag, en de reis naar Pakistan (Islamabad) (= alwaar de bevoegde ambassade zich bevindt) is bijzonder moeilijk voor verzoeker;
- verzoeker zou aldus eerst naar Afghanistan moeten terugkeren om vervolgens zich naar de ambassade in Islamabad te begeven; verzoeker beschikt niet over de middelen, noch over de vereiste documenten om de aanvraag in Islamabad in te dienen;
- verzoeker is thans verankerd op Belgisch grondgebied, gelet op zijn langdurig (wettig) verblijf en zijn volwaardige integratie (cfr. infra);

Opdat er spake kan zijn van buitengewone omstandigheden dient de vreemdeling dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen, en dient uit zijn uiteenzetting duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. (zie in dezelfde zin: RvV, nr. 300 267 van 18 januari 2024, p. 19 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden en dat bij dit onderzoek wordt gesteund op alle

gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

8.

In casu heeft verzoeker wel degelijk aannemelijk gemaakt dat het voor hem bijzonder moeilijk is om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade in het land van herkomst.

Verwerende partij betoogt de in de bestreden beslissing dat het wel degelijk mogelijk is om zulke aanvraag in te dienen, doch beperkt zich tot een beoordeling van de vraag naar de (theoretische) mogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, doch gaat voorbij aan de beoordeling van de vraag of zulks niet als bijzonder moeilijk kan worden beschouwd.

Het criterium om buitengewone omstandigheden te weerhouden, is m.a.w. niet de louter theoretische mogelijkheid, doch wel de praktische en redelijke haalbaarheid van een aanvraag in het land van herkomst, alle omstandigheden in acht genomen.

Dit criterium wordt door verwerende partij niet ontmoet in de bestreden beslissing, en verwerende partij gaat aldus uit van een (te) restrictieve interpretatie van de notie "buitengewone omstandigheden" in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet. Een schending van art. 9bis Vw. iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. de materiële motiveringsplicht dient aldus te worden aangenomen.

9.

In casu heeft verzoekende partij duidelijk gewezen op de bestaande obstakels voor de indiening van de aanvraag op de bevoegde ambassade welke het voor hem bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen (cfr. p. 2 en 3 van de aanvraag):

(i) Er is geen ambassade aanwezig in Afghanistan voor indiening van de verblijfsrechtelijke aanvraag, en de reis naar Pakistan (Islamabad) (= alwaar de bevoegde ambassade zich bevindt) is bijzonder moeilijk voor verzoeker;

Indien verzoeker de aanvraag bij de bevoegde ambassade wenst in te dienen, dient hij deze in te dienen in Islamabad.

Hiertoe dient verzoeker te beschikken over een paspoort en de goedkeuring van een visum om naar Islamabad te reizen.

Verzoeker beschikt evenwel niet over een paspoort en, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt, is deze paspoort niet te verkrijgen op een of andere ambassade welke door de Afghaanse autoriteiten zou zijn aangewezen.

Uit de website vermeld in de bestreden beslissing blijkt geenszins dat betreffende ambassades zouden overgaan tot afgifte van paspoorten of reisdocumenten.

Verzoeker trachtte de verschillende ambassades nota bene tijdens de openingsuren te contacteren, doch de ambassades bleken gesloten en niet-toegankelijk. Verzoeker nodigt verwerende partij en uw Raad uit om op willekeurig ogenblik contact te trachten te nemen met één van de aangeduide ambassades zodat zij/ U zelf de volstrekte onbereikbaarheid van betreffende diensten kan vaststellen.

Aldus is het verzoeker niet mogelijk om te reizen naar Afghanistan en kan hij ook geen visumaanvraag doen om te reizen naar Islamabad.

(ii) Verzoeker zou aldus eerst naar Afghanistan moeten terugkeren om vervolgens zich naar de ambassade in Islamabad te begeven; verzoeker beschikt niet over de middelen, noch over de vereiste documenten om de aanvraag in Islamabad in te dienen

Verwerende partij gaat ervan uit dat het voor verzoeker als Afghaans onderdaan eenvoudig is om de aanvraag in Islamabad in te dienen.

Evenwel is er geen enkele zekerheid dat verzoeker vanuit Afghanistan naar Islamabad zou kunnen reizen.

Verwerende partij verduidelijkt niet hoe het voor verzoeker mogelijk zou zijn om een zulke aanvraag in te dienen, en hoe verzoeker dan wel toegang zou kunnen krijgen tot het Pakistaanse grondgebied.

Ten onrechte legt verwerende partij de bewijslast bij verzoeker, doch verzoeker kan uiteraard niet het negatief bewijs leveren van hetgeen niet is (= nul n'est tenu à l'impossible). Indien verwerende partij meent dat het voor verzoeker eenvoudig mogelijk zou zijn om Pakistan binnen te reizen en zich naar de ambassade te begeven om aldaar een visumaanvraag in te dienen, behoort zij uiteraard te preciseren op welke concrete wijze dit dan wel mogelijk zou zijn.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het aantal visumaanvragen ingediend door andere Afghaanse onderdanen in Pakistan, en leidt hieruit af dat zulks dan toch ook mogelijk moet zijn voor verzoeker.

Een zulke redenering kan uiteraard niet worden aangenomen.

Verzoeker heeft immers geen familie in Pakistan, heeft noch enig verblijfsrecht, noch enig recht om Pakistan binnen te reizen.

De visumaanvragen welke door andere Afghaanse onderdanen blijkbaar zouden zijn ingediend, leveren uiteraard niet het bewijs dat een zulke aanvraag ook ipso facto door verzoeker individueel zou kunnen worden ingediend in Islamabad. De aanvragers in Islamabad beschikken doorgaans over verblijfsrecht in Pakistan en er is geen enkele indicatie in het dossier aanwezig dat verzoeker zich (al was het maar mutatis mutandis) in een gelijkaardige positie c.q. mogelijkheid zou bevinden om zich op Pakistaans grondgebied te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen.

De bestreden beslissing gaat aldus uit van feitelijk onjuiste en niet-geverifieerde veronderstellingen, waarvoor geen grondslag in het dossier.

Het is bovendien volstrekt onduidelijk welk begin van bewijs verzoeker dan wel zou dienen te leveren.

Indien verwerende partij van oordeel is dat er blijkbaar bepaalde mogelijkheden ter beschikking zouden staan voor verzoeker om het Pakistaans grondgebied binnen te reizen, zal zij wel willen preciseren hoe zulks dan wel mogelijk zou zijn, zodat verzoeker kan aantonen dat deze vermeende mogelijkheden voor hem niet toegankelijk/ beschikbaar zijn.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. art. 9bis van de Vreemdelingenwet dient derhalve te worden aangenomen."

2.2. Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De "*buitengewone omstandigheden*" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker viseert vooreerst de motivering die betrekking op het argument dat er geen ambassade aanwezig is in Afghanistan en hij zich naar Islamabad zal moeten begeven om zijn aanvraag in te dienen. Hij betoogt dat de verwerende partij uitgaat van een (te) restrictieve interpretatie van de notie "*buitengewone omstandigheden*" in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de verwerende partij betoogt dat het wel degelijk mogelijk is om een aanvraag in te dienen, doch zich beperkt tot een beoordeling van de vraag naar de (theoretische) mogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en voorbijgaat aan de beoordeling van de vraag of zulks niet als bijzonder moeilijk kan worden beschouwd. Hij wijst erop dat het criterium om buitengewone omstandigheden te weerhouden niet de louter theoretische mogelijkheid is, doch wel de praktische en redelijke haalbaarheid van een aanvraag in het land van herkomst, alle omstandigheden in acht genomen.

Verzoeker kan echter niet worden gevolgd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot het louter vaststellen van de theoretische mogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, maar ook – en in hoofdzaak – heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangevoerde problemen die het voor hem bijzonder moeilijk zouden maken, neerkomen op loutere beweringen en niet worden bewezen met een begin van bewijs en aldus niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Zo heeft de verwerende partij verduidelijkt dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt, noch dat hij geen verblijfstitel kan verkrijgen die hem (tijdelijk) toelaat op legale wijze in Pakistan te verblijven teneinde aldaar de aanvraag in te dienen, noch dat hij niet beschikt over de nodige middelen of de vereiste documenten. Daarnaast heeft de verwerende partij opgemerkt dat er van verzoeker niet verwacht wordt dat hij zich voor een langere periode in Pakistan vestigt, maar zich enkel naar Islamabad dient te begeven om bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en het hem nadien vrijstaat om terug te keren naar Afghanistan en daar de beslissing over zijn aanvraag af te wachten. Daarenboven heeft zij vastgesteld dat verzoeker geen bewijs levert dat hij geen familieleden, vrienden of kennissen meer heeft in Afghanistan, noch dat hij geen enkele band met het land onderhoudt en evenmin dat hij aantoont dat hij voor korte tijd niet bij familie of kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over zijn verblijfsaanvraag. Verder heeft zij vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij stappen heeft ondernomen om vrijwillig terug te keren en dat het hem vrijstaat om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), die ondersteuning biedt bij vrijwillige terugkeer. Tot slot overweegt de verwerende partij dat aangezien meerdere Afghanen in Pakistan al een visumaanvraag hebben ingediend en zij daarbij ook geconfronteerd worden met dezelfde problemen als verzoeker, deze problemen niet aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij heeft geconcludeerd dat het dus perfect mogelijk is om als Afghaanse onderdaan een visumaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade aldaar. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat geen rekening zou zijn gehouden met de praktische en redelijke haalbaarheid van het indienen van de aanvraag vanuit het land van herkomst. Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de verwerende partij een te strikte toepassing heeft vooropgesteld van de buitengewone omstandigheden die moeten zijn aangetoond.

Daarnaast betoogt verzoeker dat het voor hem niet mogelijk is om te reizen naar Afghanistan en om een visumaanvraag te doen om te reizen naar Islamabad. Hij wijst erop dat hij niet over een paspoort beschikt en dat, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt, dit paspoort niet te verkrijgen is op een of andere ambassade welke door de Afghaanse autoriteiten zou zijn aangewezen. Uit de website vermeld in de bestreden beslissing blijkt geenszins dat betreffende ambassades zouden overgaan tot afgifte van paspoorten of reisdocumenten, aldus verzoeker. Hij betoogt dat de bestreden beslissing uitgaat van feitelijk

onjuiste en niet-geverifieerde veronderstellingen, waarvoor geen grondslag in het dossier bestaat. Hij stelt nog dat hij de verschillende ambassades tijdens de openingsuren trachtte te contacteren, maar deze gesloten en niet-toegankelijk bleken. Hij nodigt de verwerende partij en de Raad uit om op willekeurig ogenblik contact te nemen met één van de aangeduide ambassades om de volstreekte onbereikbaarheid van betreffende diensten vast te stellen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker er in zijn aanvraag enkel op heeft gewezen dat hij “(niet) *beschikt (...)*over de vereiste documenten om de aanvraag in Islamabad in te dienen.” Hij heeft niet gespecificeerd over welke documenten het zou gaan en heeft ook niet aangevoerd dat het voor hem onmogelijk is om deze documenten te bekomen. Het determinerend motief in de bestreden beslissing dat een antwoordt biedt op dit element in de aanvraag is dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van zijn bewering dat hij niet beschikt over de vereiste documenten of van het feit dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen. Verder stelt de Raad vast dat uit informatie op de website van het Afghaanse ministerie van buitenlandse zaken waar de verwerende partij naar verwijst het volgende blijkt:

“The embassies and consulates of the Islamic Emirate of Afghanistan provide the following specialized consular services abroad:

- *Issuance of Afghan national identity cards*
- *Issuance of new passports to Afghan nationals.*
- *Issuance of passport renewal stickers to Afghan nationals.*
- *Providing a new passport in case lost or stolen.*
- *Facilitating the repatriation of Afghan nationals who lack valid passports or official travel documents.*
- *Monitoring & handling cases of Afghan detainees abroad, including tracking legal proceedings, ensuring communication with their families, & coordinating necessary support.*
- *Facilitating the repatriation of deceased Afghan nationals, including coordination with host countries for retrieval & transfer procedures.*
- *Protecting the rights of Afghan nationals abroad & ensuring systematic resolution of their issues.*
- *Verification, & issuance of various documents to Afghan nationals foreigners.*
- *Issuance of Afghan visas to foreign nationals, including all categories, in compliance with the regulations & established procedures of the Islamic Emirate of Afghanistan. »*

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat het standpunt dat het voor Afghaanse onderdanen momenteel wel degelijk mogelijk is om een reisdocument te bekomen bij één van de erkende ambassades in Europa niet correct zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij heeft getracht de ambassades te contacteren maar dat ze gesloten en niet toegankelijk zijn, kan de Raad alleen maar vaststellen dat daarvan geen begin van bewijs voorligt en dat het de Raad aan onderzoeksbevoegdheid ontbreekt zodat niet kan worden ingegaan op de suggestie van verzoeker om zelf contact te nemen en de onbereikbaarheid vast te stellen. Hoe dan ook ligt de bewijslast bij verzoeker zelf.

Verder betoogt verzoeker dat er geen enkele zekerheid is dat hij vanuit Afghanistan naar Islamabad zou kunnen reizen en dat, indien de verwerende partij meent dat het eenvoudig is om Pakistan in te reizen en zich naar de ambassade te begeven om aldaar een visumaanvraag in te dienen, zij dan moet preciseren op welke manier dit mogelijk zou zijn, zodat hij kan aantonen dat deze vermeende mogelijkheden niet toegankelijk/beschikbaar zouden zijn. De bewijslast wordt ten onrechte bij hem gelegd terwijl verzoeker uiteraard niet het negatief bewijs kan leveren van hetgeen niet is. Verzoeker voelt zich ook gegriefd door het feit dat de verwerende partij zich ertoe beperkt te verwijzen naar het aantal visumaanvragen ingediend door andere Afghaanse onderdanen in Pakistan en hieruit afleidt dat zulks dan toch ook mogelijk moet zijn voor hem. De aanvragers in Islamabad beschikken doorgaans over verblijfsrecht in Pakistan en er is geen enkele indicatie in het dossier aanwezig dat verzoeker -die noch familie, noch enige verblijfsrecht nog enig recht heeft om Pakistan binnen te reizen- zich (al was het maar *mutatis mutandis*) in een gelijkaardige positie c.q. mogelijkheid zou bevinden. De bestreden beslissing gaat dus uit van onjuiste en ongeverifieerde veronderstellingen waarvoor geen grondslag bestaat in het dossier.

Verzoeker betwist niet dat de voor zijn verblijfplaats bevoegde diplomatieke post die van Islamabad is. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, geconfronteerd met verzoekers bewering in zijn aanvraag dat hij “[niet] beschikt [...] over de vereiste documenten om de aanvraag in Islamabad in te dienen” vaststelt dat hij daarvan geen bewijzen voorlegt. In zoverre verzoeker van oordeel is dat van hem niet het onmogelijke -negatieve- bewijs kan worden gevraagd, kan hij niet worden gevolgd. De verwerende partij heeft immers vastgesteld “*dat in 2025 in de periode januari tot en met juli 2025 reeds 564 visumaanvragen type D, meer bepaald aanvragen om humanitaire redenen, werden ingediend door Afghaanse onderdanen in het buitenland en waarvan het overgrote deel in Pakistan (info toegevoegd aan het administratief dossier)*”, waaruit zij afleidt dat het “*aldus perfect mogelijk [is] om als Afghaanse onderdaan, niettegenstaande de*

gerapporteerde moeilijkheden, een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade.” Indien verzoeker wil aannemelijk maken dat één en ander voor hem niet opgaat, dan komt het hem toe, in weerwil van wat hij wil doen aannemen, om dat te concretiseren met een begin van bewijs. Zijn loutere bewering dat de aanvragers in Islamabad doorgaans al een verblijfsrecht hebben in Pakistan, volstaat daartoe niet.

Het is, gelet op het feit dat verzoeker niks aantoont, niet aan de verwerende partij om te bewijzen dat verzoeker kan terugkeren naar Afghanistan en van daaruit kan reizen naar Pakistan om aldaar een aanvraag in te dienen wanneer hij zich in zijn aanvraag beperkt tot louter algemene en ongestaafe beweringen, laat staan dat het aan de verwerende partij toekomt om zekerheid aan verzoeker te geven. Het is ook niet aan de verwerende partij om in de bestreden beslissing te verduidelijken welk begin van bewijs verzoeker dan wel moet leveren, maar uit niets blijkt dat hij geen contact zou kunnen nemen met de bevoegde diplomatieke post in Islamabad om zich aldaar te bevragen over de procedure die hij moet doorlopen voor het indienen van zijn aanvraag eens hij naar Afghanistan zal zijn teruggekeerd. Verzoeker toont dus niet aan dat de bewering dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om zijn aanvraag in te dienen in Pakistan en er te dien einde tijdelijk op legale wijze te verblijven, ten onrechte niet werd aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker nog stelt dat hij geen familie heeft in Pakistan, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat niet van hem wordt verwacht dat hij zich voor een langere periode in Pakistan vestigt en het hem vrij staat na het indienen van zijn aanvraag terug naar Afghanistan te keren om aldaar de beslissing over zijn aanvraag af te wachten. Verzoeker betwist verder niet dat hij niet heeft aangetoond dat hij in Afghanistan geen familieleden, kennissen of vrienden heeft waar hij zou kunnen verblijven in afwachting, en evenmin dat hij een beroep zou kunnen doen op de bijstand van de IOM.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS